
Kurdi Imre

VALAMI ZACC

Mostanra egy név maradt, semmi több, meg némi fájdalom, valami zacc, talán a gyomorfenéken, talán egy súlyosan elcseszett életé. Vagy ki tudja. Azt pedig, hogy ki cseszte el kiét, mikor és mivel, firtatni sem érdemes már, annyi gyilok esett, oda és vissza, meg olykor keresztbe is, hogy legföljebb a Jóisten tudná kibogozni, ő viszont makacsul hallgatott, kezdettől fogva, és persze hallgat makacsul azóta is. Habár meglehet, hogy éppenséggel röhögve nézte végig az egészet, úgyhogy egyszerűen csak nem volt érkezése közbeszólni. És tulajdonképpen egész jól szórakoztam volna én is, ha nem lett volna muszáj folyton beledögleni. Persze mindig csak szórmentén, valahogy úgy, mint a színpadon. Lemegy a függöny, leporolod a nadrágod ülepét, nyakendő a helyén, séró belőve, és pár perc múlva már föl sem foghatod az iménti nagyhalált. Valami tanulság persze mindig adódik azért. Hogy, teszem azt, legközelebb majd elegánsabban kell homorítani zuhanás közben, vagy hogy nem csak állcsúccsal lehet tompítani, amikor talajt fogsz. Szóval megérte, már csak ezért is, kétségtelenül.

AKÁRCSAK AZ A TÜKÖRSIMA SÁV

Végül persze mégiscsak elveszítettem a fogadást, mert pontosan öt perccel a határidő lejárta előtt elkezdett zuhogni, immár kétségbevonhatatlanul, és hogy eleinte csak a vízre, a partra

nem, és így legalábbis egy ideig rá lehetett fogni a halakra, szóval alkalmasint ez is hozzátartozott ahhoz az irrealitás nevű valóságshow-hoz, amibe átcsúsztam észrevétlen, akárcsak az a tükörsima sáv

a vízen, amely végig úgy maradt, tényleg tükör-
simán, mint valami ösvény, még akkor is, amikor
föltámadt a szél, hogy egy mosolygó

arcot látok a párnámon utoljára, amikor
eloltom este a lámpát, és ugyanazt
látom ugyanott másnap reggel is.

NEM A TÁVOLSÁG

Nem, nem a távolság, és nem önmagában, inkább
a tér. Mint valami
akvárium. Üveg mögött, egy másik valóságban élsz, ahová
csak belesnem szabad, de nekem

nem osztottak ott levegőt. Az, hogy fejben nem terjed olyan
jól a testmeleg, és hát a nedvek is, a nyál, a vér, az izzad-
ság, a sperma, azok is csak élő testről élő testbe, élő
testből élő testre kenődnek, csorognak, szívárognak át, és csakis

bőrön, nyálkahártyákon át. És nem segít semmiféle
telefonmembrán. Az még csak illatot
sem enged, nem juttat át, a hajét, az ágyékét, a szemérem-

ajkakét, a test egyéb
kipárolgásait. Ver
a szívem.

Imreh András

MAGNIFICAT

Összevesztünk. Munkát vállaltál a szünidőre, én meg...
én meg az enyémmel nem készültem el még,
holott... De hagyjuk. Most magolhatjuk egész szünetben
a lombos erdő szintjeit, miközben ablakot mosunk.
Hát persze, kell ez is. De mikor jutunk mi el a Szlovák Paradicsomba?